

Lo Somaten

DIARI REGIONALISTA Y D' AVISOS Y NOTICIAS

Any XII

Reus Dimars 13 de Juliol de 1897

Núm. 3318

PREUS DE SUSCRIPCIÓ

Reus, un mes. Ptas. 350
n provincies trimestre. 7
Extranger i Ultramar. 7
Anúncis, a preus convencionals.

Administració y Redacció

PLASSA DE LA CONSTITUCIÓ, (PORXOS)

PUNTS DE SUSCRIPCIÓ

En la Administració d'aquest diari y en las principals
librerías d'aquesta ciutat y de fora.
En Barcelona, litografía Mallofré, carrer Junquera, 6.
No s' retornan los originals encara que no s' publiquin.

SECCIÓ DOCTRINAL

CUESTIO DE CONFIANSA

No val á mal pensar los maliciosos: ¿qué es creuhen que aném á dir? Senzillament que cadascú es dueny de tenir confiança fins... en qui menys digne 'n sia; que en aixó, com en altres cosas, hi ha també las sevas aberracions, á voltas no exemptas de certa filosofia; apar de que, algunas vegadas, de la necessitat se 'n fa virtut, no tant per lo de que en determinats casos la necessitat no tinga lley, com per alló de que, á la terra dels cegos, un borni es rey: y qui diu borni, pot dir guenyo, que sá com llá no deurá venir de tant poch la diferencia, ja que, segons hont s' escaygui aquella terra, pot no significar precisament que un hi veja més que 'ls altres, sino que tot pot anar molt guerxament, confiant los cegos que tot va recte.

Mes de la confiança dels cegos no cal confiar massa! Ells son ja prou desconfiats de sí, y fan be. Lo dia en que un cego com ells exercís de perspícuo ó clarividet, fora lo d' un cego guía d' altres cegos, de que simbólicament se 'ns parla en l' evangeli, y, per lo tant, també fora lo de caure tots al abím.

Pero... no tot son tampoch confiansas cegas. De vegadas se perden per véurehi massa clar; com aixís mateix las afavoreix ó perjudica, uns cops lo véurehi de lluny, altres lo no véurehi més enllá del nás; que aixó de las confiansas, segoas com, depén bastant encara que no ho sembla de la miopia; ó de la presbicia intelectual de qui té la confiança, de qui la dona, y també de qui la reb. Aixó potser fa que en certas confiansas s' hi tinga tant mal ull, que vingan talment com cop de pedra en mitj del front, no de qui té de rébrelas, sino de qui s' escou à ter lo badoch atret per lo crit general de *parturientis montes!*... veient, ab tot que no sempre resulta *mus ridiculus*, sino algun cop també rata cellarda.

En cambi hi ha altres confiansas que semblan fetas tant á punt de caramelo y donadas expressament pera que un tot lleminejantlas pugui dir satisfet al prohibisme «raca» en lo sentit hebráych, que ben traduhit pera tot cristiá es tant com dir ¿ho veyeu? Donchs ¿qué us pensavau? ara haurá quedat probat sobiranament si sabia ó no sabia hont tenia la má esquerra.

Pero no hi ha que ferne cabal d' aqueixa mena de confiansas, perque encara no se sab de cert qui en tals casos té més motiu de satisfacció: si 'l que apremiat per las circunstancias dona la confiança com dibent: «sálvam!» pero realment trayente un feix de sobre que no sab hont deixar, ó 'l que cofoyament la reb carregant lluscament ab la mort y exclamant pera sí «encara m' han de raure.» Y es que en lo mon passen cosas que sembla també que 's fassin expressament pera que un, ab tot y volguer lluhirse, s' haja de sentir després: *Tant gran y va á la font y trenca 'ls canis!*... Essent aixís que qui s' olega no mira de quina aygua beu, y aixís mateix s' agafaria d' un ferro vermell pera salvarse.

Es clar que quan se vos presenta 'l masover á qui res haveu planyut pera que vos tingúes la hisenda no sols com un pom de flors sino con un paradís, y ve y vos sobta fenvos saber tardanament lo mal estat de las terras, lo sens fi d' arbres sechs, la munió de caps de bestiar morts, l' ensorrament de marges, lo esllevisament de feixas, més á més de las maluras escampadas per viña y froyterar, tant si 'l massover fa la cara de *bull-dog* dels que tractan d' imposarse al amo, com posat de taujá ab més picardia que Brigant, com d' imbecíl dels que vos dona una mala nova ab la mateixa poca solta que si vos fessen saber que la *Viola* ja ha cadellat, es clar que n' hi ha no sols pera ferli saber quant *sets* fan quinze, sino que n' hi hauria y tot pera establirli, si encara no fes un cert respecte lo Cédich penel.

Pero no tampoch tots los hisendats poden tirar lo

primer cop de pedra, ja que més d' un s' ha de donar cops al pit tot dihent *culpa mea* per haverse estimat un bon *bagar* que una rectoria, oblidantse de que. *pera lo teu, ningú com tú.* Ab aixó, bon goig en semblants cassos, quatre esbravalls y fors.—«Y donchs, *Sidro?* Tot d' un plegat ne tenim tantas y tant llejtas? Tant mateix es tenir ben poca... trassa, no haver sapigut com manegarvos ab tant que podíau fer! Jo, que confiava de tenirhi tota una persona... ¡Oh, y fermo saber tan á las darrerías, quant ja no hi es á temps la extremaunció!... Vaja, me 'n haveu fet una... pero, seyeu *Sidro* per aixó. La gent parlant s' entenen: de vegadas las cosas ben enrahonadas... Vos sé quedareu á dirar.» ¡Díar! Paraula mágica y en certs casos de inefable ressó.—«Ab tant de trontoll haverse salvat la *manducata!* *Sidro* no 't convé pas partirhi peras encara ab ton senyor *Manduco. manducas, manducare...*—Sobre la defensa de la menjadora també se 'n podria escriure tot un volúm.

¡Oh! si al cap d' avall cada dia 's veu més fosch que no 's pot passar per altra que per la porta ab má més ó menos barroera asenyala un, que si no ha estat dels sabis de la Grecia, ho es de Gracia, hont se sospita que aquells hi varen deixar algun net.—«Hi ha que desenganyarse—diu tranquilament assegut á la seva botiga d' objectes de quincalla.—En aquest mon, hont no hi ha home sense home, ni 'l rey, ab tot y ésser qui es, no sols no pot matar tot lo que es gras, sino que á estonas, grans mercés de rébrelas de mans que voldria veure cremades. Per que ¿qui tinga un dit de front no coneix que una má serveix pera rentar á l' altra y que las duas rentan totas las fesomías? Sia en l' estament que 's vulla ó en totas las ocasions que no s' ha de fer ulls de cipia morta encare que 's ting'n vius com los del esquiro! Jo mateix aquí 'm trobo que, ó tinch d' ésser esclau del negoci ó de la botiga ó tinch de posar confiança en algun dependent. Es á dir, més á més dels maldecaps, ó no tenir un quart meu, ó comportar á gratsient á que 'm fassin *moros*, perque, ¿vos penseu que encara que dich que hi tinch confiança 'm crech que 's gasta un céntim pera tindre bons bastons y parayguas, chatelaines, botonaduras finas pera petxera y punys, pintas, vanos, brassalets y sombrillas pera la promesa, junt ab altres fútilas que un no hi pensa de moment, més á més d' haver ne fet perdre potser algun parroquiá dels bons? Pero, ¿cóm volèu arreglarho? un hom no pot ésser per tot! Mentres soch à dinar ó ca 'l barber, per exemple, ó al lilit malalt, no puch pas ésser al peu del taulell! Donchs una cosa ó altra n' ha de valdre de menos. O desferse de mula y carro, ó aconsolarse d' anar tirant pedregar avall, com sia.» Heus aquí una confiança extranya, travessada de resignació.

Quants amos, no sols de casa seva, ó d' establiments, sino fins d' algun Estat poderós, deuen haver hagut de conformarse més d' un cop ab semblants rahanaments; es á dir: procurant nadar tot salvant la roba; ó en altres termes: gronxantse en l' oreig, l' un ull á la onada que avansa, l' altre ull á la platxa, ahont hi ha la ermilla ab lo porta-monedas. ¡Oh! si en lo mon no s' hagués de donar cap á tantas cosas y ellas entre si no 's douguessen bofetadas, segurament podria confiar-se més en las confiansas, tant lo qui las dispensa, com qui las reb: pero havent d' ésser aixís com ara aquelles, tant de las de *si us plau per fora...*

No en va aquell gran... estornell anomenat Maquia-vello, desconfiant de totas ellas com á bon llicenciat que era, sino doctor en tota mena d' embolichs, doná 'l crit d' alerta als polítichs y homes de Cort inexper-ta, pera que no 's deixessin seduhir per experiencias. Naturalment, polítich també com era, se referia principalment als enganys de gent de Cort, dihent: «Tant com més confiança 'l mostrin los que 't necessitan, redoble tu la desconfiansa envers sas intencions.» Y també: «Quan te sentís esfalguejar per la confiança del prímpcep, en comptes d' amoxiarle cofoyament lo mostatro ab las puntas dels dits, fasho ab la afilada punta del puycal: lo cuydado ab que haurás d' anar te farà pensar ab los que tens de tenir pera no pérdrer!»

Aixís mateix l' ilustre bisbe de Meaux, l' insigne Bossuet, gran coneixedor de grandesas y miserias humanas, donchs unas y otras havia vist d' aprop, fa ja més de dos sigles que adverteix als confiats de las Corts, que: «Lo qui fia en la graciá ó descansa en la confiança dels reys, se fassi cárrech que es lo mateix que si s' adormís en los raigs de la roda d' un moli.» Es á dir; mica més, mica menos, lo que en catalá compendiém: *Amor de senyor aygua en cistella.*

Vaja, 's veu que en aquells temps ja s' usavan una mena de confiansas aixís... com ara en nostres dias. Per aixó potser s' ha dit tant alló de que, *la confiansa mata al home*: pero tampoch aixó 's pot admetre en absolut, perque ¿que faria l' home sense la confiança, sobre tot en algun indret del mon ahont ni tantols se pot dur á ferrar l' ase sense prévia confiança, no precisament en que 'l ferrarán bé pera que no entrapossi, sino en que 'l sabrá fer seguir lo matalot que 'l tira del ronsal, ab tot y que ja 's confia també en lo bon jayent mateix de la bestia, en sa mansuetut que, segons sembla, dona no una, sino totas las confiansas, de que un cop á las grapas del ferrer, se deixarà reblar ¡pobret! no sols los claus que 'l ferrer volga, sino que ni senyal farà de volguer tirar una cossa tant si va lo cop de martell dret al clau com si de tort va á la ferradura. ¡Oh, si á despit de tot lo que s' ha dit dels pobres rics sobre si son mal intencionats y de si per res tossan... poden retréureos mil cassos de mansuetut inapreciables, especialment d' ensá que algun nou matalot d' estable ha descubert que, més que 'l ségol y la cibada, los fa la llenya! Heus aquí també aixó dels descubriments! ¿Qué faria l' home sense la confiança en las ventatjas que li reporta lo que descubreix? ¡Oh, y en tantas otras cosas... Si l' home no confiés en que després d' uns temps dolents ne venen altres de pitjors viuria sempre en la suma imbecilitat. Al menos aixís te una punxa entre cara y pell que 'l fa esparvillar, com á un matxo la mosca: y... no es tot hù, ó estarse badochament esperant que del cel li caygui lo maná á la boca. Com no es tot hù confiar d' altre ó confiar en si mateix.

«La confiança mata al home...» Aixó es dur; massa dur, perque confiança pot haverhi y de tal qualitat que fins podria pujarhi de peus... Sens haver d' anar més lluny, tenim l' exemple en lo que va succehir á tot un rey d' Espanya, ja d' ell mateix prou desconfiat: no en va la posteritat li dona 'l mot de *prudent*.

Tenim, donchs, que 'l tal rey; interessantse com tots sabém y presidiat se pot dir las obras del Escorial que, un cop mort Joan de Toledo, continuá Herrera, va y troba que dir en lo nou enginyós trassat del chor de la iglesia que á son entendre, no sols es atreuit, sino perillós en gran manera, y per lo tant, defectuós... en fi, tot plegat agafa por d' estarhi; tem que s' ensolshi ab tot y las seguretats que de sa construcció li dona lo ja famós arquitecte. «Es inútil; no 'm mereix confiança, va repetint lo soberá tot mirantlo ab rezel y retirantse. Diferent que tingués algun sosteniment...»

¿Sosteniment! Lluminosa idea héguda de sortir del cap visible de la nació pera ilustrar y soprir la deficiencia del insigne arquitecte que va deixar com á mostra de sa ignificancia aquella magnífica obra d' art reputada després de *octava maravella*.

¡Un sosteniment pera aguantar lo chor! Detall admirable, felis idea que may se li baguera acudit al hábil projectista preocupat potser per la abrumadora grandesa del monumental conjunt.

S' ha vist en diferents cassos que, pera ben encertat un cop d' ull, no hi ha com anar de fresch allá hont un altre no encerta, y ab la serenitat del que no li ve de mitja hora lo posar la cua del ruch.

Lo rey va ésser servit. ¡Quina sorpresa mes agradable li havia preparat Herrera, qui, lluny de mostrarse ofés per las observacions y desconfiansas régias, se complavia en siguarli la columna superva que eguantava ja 'l chor! Lo rey va estarhi tranquil y en la confiança del que 's creu segur, no amagava gens la complacencia d' haverse vist atés en sos reals y justos

temors, per tant gran artista, etzètera, etzètera. Y tot va anar d' allò més be; fins que, anant com va en lo mon lo riure á estonas, ve toca la tanda á Herrera quan ja terminava sa famosa obra; y, rihent lo darrer, que es quan fa de mes bon riure, devant del rey mateix y de algun dels aduldors que havían trobat rahonables y justas las reals desconfiansas, dona puntada de peu á la superva columna, y... es clar, de cartró com era imitant pedra, totseguit va evidenciar absa falsa ó fingida solidesa que res sostenia ni podia sustindre. ¡Oh, la evidència... la evidència gesta pocas rahons! Y ¡qué son y com quedan las confiansas devant de la evidència?... perquè lo cor en l' Escorial encara s' aguanta ab tot y la columna de cartró per terra. ¡Oh, y... que deuré aguantarse!

Es allò que deyam sobre lo de poguerhi pujar de peus.

Vaja, hi ha confiansas que valen... tot lo del mon.

SECCIO EXTRANJERA

FRANSA

Un drama tan trist com inexplicable ha ocorregut á París. Cuatre donas foren trobadas asfixiadas en la casa número 109 del «fawhourh Prinomiére».

Aquestas infelissas no realisaren semblant acte de desesperació impulsadas per la miseria, ni la passió, ni per cap d' aquells móvils que solen fer sucumbir als desesperats.

No vivían juntas; no constituían una familia presa d' una pena comú, y ningú s' explica cóm lograren unirse en la mort, com ho han fet.

Mme. Maréchal, de vinticuatre anys d' edat, ermíllera, ocupava en la casa una habitació convenientment amoblaad, que li servia de talla. Son marit, se trobava desde poch tancat al assil de Vil' éjuif, y sa germana, Mlle. Lluçia Ravenal, de disset anys d' edat, ab ella. Altra jove de vintisset anys d' edat, Berta Souchard, separada de son marit, habitava també á casa de sa tia.

Per fi, la quarta víctima, també de vintissis anys d' edat, es altra vehina, Mlle. Emilia Chio.

Las caatre donas, se reunían casi cada dia en casa la senyora Maréchal pera treballar juntas. Vetllavan devegadas fins molt tart y semblavan alegríssimas, aixís es que en la nit última no extranyaren sentirlas riure y cantar fins las dotze.

Ans d' ahir al matí la tia Berta Souchard, extranyant la ausència de sa neboda que no havia comparegut á casa, crida á las habitacions de Mme. Maréchal pera demanar noticias de Berta.

La porta estava tancada y ningú contestá. S' avisá al porter y aquest aná á buscar un cerraller descubrintse la espantosa veritat; al obrirse la habitació de la que sortia un inaguantable olor á ácit carbónich.

En mitj de la habitació s' trobavan dos fogons encare encesos; tres d' aquelles desgraciadas donas, vestidas, estavan estesas sobre l' lit; l' altra, Berta Souchard, vestida ab una elegant bata blanca, geya sobre l' alfombra.

Sobre la taula al costat d' una botella de Kirsech y de copas buydas, hi havia un full de paper en lo que s' hi llegia:

«Morirem totas voluntariament y sens pesar.»

Al peu d' aquesta declaració hi havia las firmas de las caatre desesperadas que havían escrit además separadament á sa familia.

Al peu de la taula hi havia l' cos d' un pobre gos de qui sa mestressa no havia volgut separarse.

RUSSIA

Segueix essent tema de discussió lo viatge de Félix Faure á Russia, y 'ls periódichs alemans dihen clarament que l' President de la República no passará per Copenhague, per temor de que la Cort danesa lo rebí ab fredor, pera evitar lo disgust que pogués produhir al Emperador d' Alemania semblant visita.

En cambi á Russia s' fan grans preparatius pera rebre á Félix Faure, y entre ells figura com regalo al President de la República, un grupo representant lo «Travall» y la «Energía», tallat en un bloc de hulla, qual regalo li farán los industrials miners francesos á Russia. Certament que es una idea artística y original.

La vetllada del Centro de Lectura

Corresponent al atent convit que, pera assistir á la inauguració dels nous locals que ocupa la instructiva societat quel nom precedeix á aquestas ratllas, nos feu son president nostre estimat amich en Lluís Quer y

Cugat, tinguerem lo gust de concorre á la festa organizada diumenge á la nit, pera celebrar tan grata nova.

L' estatje social del «Centro de Lectura», avuy, es lo que avans tenia la societat «Centro Mercantil» y per tant, no creyém del cas ferne una descripció.

Basta, consignant que, al nostre parer, reuneix casi totas las condicions que requereix pera ser útil á una societat, com la de que nos ocupa: bons locals pera café, biblioteca, y escolars: bon saló de festas y un bon jardí, pera que en temporadas com la present, los socis disfrutin de tot lo «confort» possible, ja que per altre part allí no s' consent cap classe de joch, ni lícit ni ilícit.

La festa que pera celebrar tan grata nova s' organisa, se dividí en dos parts: la primera tingué lloch en lo que podém anomenar saló de festas y la segona en lo jardí, que fou un concert vocal é instrumental.

A las 10 en punt de la nit lo saló s' trobava plé de gom á gom per una escullida y distingida concurrencia en la que hi abundava hi sobressurtia, també, per sa hermosura, lo bell-sexe, quan la Junta del Centre, President de la secció d' Instrucció pública de nostre Municipi Sr. Briansó, y l' regidor en Sebastiá Massó, lo Sr. Comandant militar d' aquesta plassa, lo Sr. Capitá de la Guardia civil y demés personas convidadas entre las que hi figuravan los representants de la premsa local, passaren los primers á ocupar la tribuna de la presidencia, y las segonas, los assientos que á cada costat de la taula presidencial se'ls tenia reservat.

Lo Sr. Briansó com á president de la secció d' Instrucció pública de nostre Municipi y també com á representant d' aquest, fou qui presidí l' acte, donantlo per obert després d' un breu discurs que pot resumirse en la següent forma: que l' Ajuntament jamay esgataria, com ho havia fet sempre, l' apoyo á una societat que tant honra á Reus, ensenyant y per tant dignificant al obrer; y que desitjava que 'ls obrers socis del Centro s' instruhessin, estudiessin, pera profit de la societat y d' ells mateixos.

Seguidament concedí la paraula al president de la societat D. Lluís Quer y Cugat.

Lo Sr. Quer llegí un treball que podém calificar de memoria de la vida que ha vingut portant y porta la societat de sa presidencia desde que s' fundá; feu ressaltar los bons fruyts que d' ella n' ha reportat la classe treballadora difundint en sas inteligencias la instrucció: digué que cap dels locals que fins avuy havia ocupat lo «Centro de Lectura» responia á las moltas necessitats que aquest te d' omplenar y d' aquí que la Junta se desvetllés en buscarne un que respongués á aquellas; haventlo trobat al fi, que es lo que dona lloch al present acte, y era de creuho aixís, per quant tant aviat com se feu pública aquesta nova lo número de socis entrants ha sigut bastant considerable, fins lo punt de que l' «Centro de Lectura» comptava en lo present ab 1.200 socis.

Y, digué—aquest número de 1.200 socis pera una societat que no persegueix ni perseguirà may altres fins que l' de la ensenyansa, no dihen res?

Lo Sr. Quer acabá son discurs augurant encara dias de més esplendor para l' Centro, fent un cridament á totas aquellas personas que per sa posició y son valer poden contribuir á enlaxarlo y donant moltas mercés á l' aixám de distingidas damas y ballas senycretas que s' trobavan allí resente, per la part en que havían contribuít al major lluhiment de la festa, essent rebut son treball ab torts y repetits picaments de mans.

Lo «Centro de Lectura», oficialment, quedá instalat en dit local.

Ja assentat, lo Sr. Quer torná á aixecarse pera pregar al Sr. Mata, lo russinyol obligat de tota festa que celebra l' «Centro», que dediqués algunas paraulas á la nombrosa concurrencia.

Lo Sr. Mata, atent á la petició del Sr. Quer, passá á ocupar una tribuna que hi havia á un dels costats de la presidencia, y després de saldar á las damas y cavallers per sa indulgencia al rebre ab picaments de mans la indicació del digne President del «Centro» que l' havia portat á aquell lloch, digué que l' «Centro» havia recullit las manifestacions del M. I. representant de la Corporació Municipal y esperava que en la primera sessió del Ajuntament serán sancionadas per lo Consistori, puig l' Ajuntament, que representa á la ciutat, es qui més vé obligat á dar son apoyo á una societat que no la guía altre objecte que l' d' instruhir al poble; y ab respecte á son prech de que 'ls socis estudihin, digué que lo que s' havia de procurar, es que 'ls treballadors que no n' son, hi entressin, pera instruhirlos, puig á major grau d' ilustració d' una població, mes prosperitat hi ha.

Al home instruhit—digué—no se li ha de tenir

por; éll sol camina y guiat per la llum de sa inteligencia, evita tot topament.

Lo Sr. Mata, digué que l' «Centro de Lectura» no omplia encare tots los buyts de la vida de nostra ciutat y al efecte feu avinent al President Sr. Quer, que ja que ara s' comptava ab bons locals, se podia intentar la instalació permanent d' una exposició industrial y altra de bellas arts, á fi de que 'ls molts forasters que ns visitan tinguessin un lloch abont poguer examinar y contemplar tot lo que la vida de Reus produheix.

Y acabá l' seu improvisat discurs pregant al senyor Briansó que fes sabedora á la Excmá. Corporació Municipal lo ben acullidas que foren las manifestacions del digne representant d' aquella, com aixís mateix son acort d' enviar al present acte á la sessió d' Instrucció pública, seguint lo fet en altres actes que ha organisa la mateixa societat. Dedicá falagueras frases al bell-sexe, dihent que ab lo concurs de tanta distingida dama, las festas que s' organisin han de resultar per forza brillants, y las convidá, com també ho havia fet lo Sr. Quer, á sentir lo concert vocal é instrumental que anava á comensar en lo jardí.

Lo discurs del Sr. Mata fou premiat també ab forts picaments de mans.

**

Tan aviat s' acabá la festa anteriorment resenyada, una banda de música, baix la experta batuta del llorejst director del «Orfeón Reusense», nostre bon amich particular D. Estanislau Matheu, deixá sentir las armoniosas notas del pas-doble de «La Giraldá», introducció al programa del concert.

Aquest se cumplí en totas las sevas parts, cantant l' Orfeó com nos te acostumats «Los Xiquets de Valles», «Lo somni de la Galia», «Las Galas del Cinca», «Los Salvadors», «Los fumadores d' opi», y acompanyats de la banda, los Rigodons belíchs «Los nets dels Almogavers» del inmortal fundador dels coros de Catalunya Anselm Clavé.

Tant la banda de música com los coristas foren aplaudits ab justicias.

La Junta del «Centro de Lectura», organidora de tan grata festa, pot donarse per satisfeta del esplendor que tingué, com contenta ne surtí la nombrosa concurrencia que hi assistí.

Nosaltres al felicitar á la Junta, ho voldríam fer de tot cor, pero no podém, y á fé que ho sentím. Nos resultá una mica massa castellana.

F. C. E.

CRÓNICA REGIONAL

OBSERVACIONES METEOROLÓGICAS del dia 12 de Juliol de 1897

FACILITADAS PER D. RAMON GISPERT

HORAS d' observació	BARÓMETRE aneroide	GRAU d' humitat	PLUJA en 24 horas	AYGUA evap. en 24 h.	ESTAT del cel	OBSER particular
9 m.	774	77	0'0	5'4	Nuvol	
3 t.	764	72				

HORAS d' observació	TEMPERATURAS			VENTS	NUVOLS	
	Maxima	Minim.	Term. tipo	direcció	classe	can
9 m.	Sol. 44	17	25	S.	Cun Nin	0'7
3 t.	Sombra 32		29	S.	Cumul	1'3

A mes del exterior de la Casa de la Ciutat, de que ns ocupavam en nostra última edició, han sigut colocats també en la plassa del Rey, punt en extrém apropiat per trobarse en la bifurcació de las vías que conduxen á las estacions dels ferrocarrils del Nort y dels Directes, y en una de las salas de la aristócrata societat Cassino, los vistuosos cartells anunciadors de las firas y festas que han de tenir lloch á Valencia del Cid ab motiu de la festivitad de Sant Jaume.

Crida en veritat la pública atenció los vins y ben combinats colors del cartell y l' ben executat dibuix del que s' destaca en primer terme una jove llauradora de la horta de Valencia, ataviada ab lo típich trajo del país, que, colocada en siti alt reb, ab graciosa coqueteria un objecte que li ofereix un seu paysà vestit també ab los clássichs hábits de llaurador valenciá, entre cuals figuras s' hi destacan alegorias de la ciutat de Valencia, de las festas, y l' programa de las mateixas, tot ab una ben atinada combinació, produhint un bellíssim efecte.

La casa editora «Fillas de S. Pablo» de dita ciutat de Valencia del Turia, ha ideat y litografiat los referits cartells, los que per si sols bastarian pera fer una reputació á dita casa si de temps no la disfrutés ja per haver adquirit justa fama en materia de dits treballs, als que sens dupte cap mes establiment d' Espanya los aventatja, per lo cual se trobe en primer terme entre

tots los de la seva classe que existeixen dins de nostra Península.

De cada setmana 'ls mercats que tots los dilluns celebra nostra ciutat se veuen menos animats, concorreguenthi també menor número de forasters, degut tal vegada á las moltas calors y perque tampoch hi ha grans existencias de fruits del país, principal objecte d' aquell.

La Comissió organitzadora de la «Unió Velocipédica Catalana», nos ha enviat lo projecte d' Estatuts per lo que ha de regirse dita nova institució.

Sens perjudici de comentarlo un altre dia per la forma de redacció, ja que no 's prengué en la sessió del dia 27, en la secció «Pedalejant», publicuem l' articulat de dits Estatuts.

Diumenge á la nit tinguerem lo gust de saludar, en los salons de la societat «Centro de Lectura», al ferm republicà y distingit orador ex-ministre de la República espanyola, D. Joseph Carvajal.

Dos individus de la benemérita diumenge á la tarde prengueren vuyt escopetas d' altres tants cassadors que assistiren al tir de colom que tenia lloch á la Riera de la Beurada.

La columna mercurial ha pujat aquets dos dias de bona manera.

Per tant la temperatura que ans d' ahir y ahir regnava, sense cap dpte resultá ser la mes calurosa de tot lo que va de temporada estiuhenca.

En honor á la veritat devém fer constar que no es certa la noticia que tal vegada algún mal intencionat ha fet circular de que la Companyia Reusense de Tranvías hagi aumentat en deu céntims lo preu de passatge d' anada y tornada de Reus á Salou, donchs nos consta d' un modo cert que 'l preu d' anada y tornada es lo d' una pesseta com en los anys anteriors, com també ho anuncian los cartells que la Companyia te exposats al públich en varis establiments de la ciutat, y lo mateix poden assegurarho cuantas personas han anat á pendre banys desde 'l principi de la temporada.

Lo recaudat en lo dia d' ahir en la Admisnitració de Consums per diferents especies, puja la cantitat de pessetas 677.28.

PEDALEJANT

Projecte de Estatuts

PERA LA

Unió Velocipédica Catalana

ARTICLE 1

La «Unió Velocipédica Catalana» te per únich objecte, lo foment, direcció y reglamentació del ciclisme á Catalunya.

ARTICLE 2

Al objecte del article primer, s' organisan en federació las quatre provincies catalanas, tenint son domicili social central á Barcelona, Comitès en las capitals de las tres provincies restants y delegacions en totas las demás localitats ebont lo ciclisme tingui alguna importancia.

ARTICLE 3

La «Unió Velocipédica Catalana», prohibeix terminantment tota manifestació de carácter polítich y religiós.

ARTICLE 4

Constituhirán aquesta federació las societat velocipédicas y 'ls velódromos afiliats, membres oficials y cooperatius que s' adhereixin á aquestos estatuts.

ARTICLE 5

La «Unió Velocipédica Catalana», proporcionarà á tots sos membres ajuda y protecció per tot lo que 's refereixi al excursionisme, com rebaixas en las fondas, en las líneas de ferrocarrils, etc., cartas geográficas é itineraris, recomendacions als delegats y tot quant tendeixi á donar comoditat y facilitats al excursionista. S' ocupará de las cuestiones d' ordre que interessin als ciclistas y procurarà además d' estrenyer las relacions de bona amistat y companyerisme entre tots sos afiliats en aquesta regió, terho també ab las demás associacions d' Espanya y del extranyer, com aixís mateix ab totas aquellas que tenint per base l' excursionisme, tendeixen á afavorir l' estudi y foment de Catalunya, desde 'l punt de vista geográfich, artístich y comercial.

ARTICLE 6

La «U. V. C.» donará als velódromos adherits los reglaments per los quals deguin regirse.

ARTICLE 7

Aquesta associació será administrada y dirigida per un Comité Central investit de plens poders y constituhit en la següent forma:

Un president.—Un vice-president primer.—Un vice-president segon.—Un tesorero.—Un comptador.—Un secretari general.—Un secretari arxiver.—Un secretari publicista y 8 vocals diputats, dos pera cada provincia.

ARTICLE 8

Aquets càrrech serán e'lectius, se renovarán per meytat cada any y 'ls individuos que 'ls desempenyin podran ser reelegits.

ARTICLE 9

Los vocals diputats serán nombrats per los respectius comitès una vegada constituhits.

ARTICLE 10

La duració de la «U. V. C.» será ilimitada, no poquent ésser disolta sino en virtut d' acort pres en Assembliesa general á la que concorrin quan menos las tres cuartas parts dels delegats, devent votar en pró de dit acort, tres cuartas parts dels socis presents.

En cas de disolució los fondos, existents en caixa, serán destinats una vegada satisfetas sas obligacions als establiments benéfichs.

ARTICLE 11

Las senyorás podran formar part de la «U. V. C.» com socias individuals.

ARTICLE 12

Cada any en la segona quinzena del mes de Febrer, se celebrará 'l congrés de la «U. V. C.» que será convocat per lo Comité Central, qui donará las instruccions necessarias pera 'l nomenament de delegats y formulará las cuestiones que s' hagin de sotmetre á la deliberació d' aquell.

ARTICLE 13

Lo Comité Central, queda facultat pera nombrar membres honoraris, á las personas que estimi mereixedoras d' aquest títol per sa representació ó per traballs realitzats en pró del ciclisme.

ARTICLE 14

Queda per los presents estatuts nomenat president honorari d' aquesta federació, S. M. lo Rey, D. Alfons XIII.

ARTICLE 15

Aquestos estatuts, serán empiats en tot quant se refereix á la part orgánica y administrativa per reglaments especials que aprobarán los Congressos de la Unió, á proposta del Comité Central y pera sa redacció se basará en los tres assumptos capitals següents:

- Primer Sa administració.
- Segon Organització dels Congressos.
- Tercer Sport.

ARTICLE 16

Los reglaments á que fa referencia l' article anterior tindran la mateixa forza que 'ls presents estatuts.

ARTICLE 17

Se reunirà la assembliesa general extraordinaria sempre que circunstancias especials ho exigeixin, sent convocada per lo Comité Central per sa iniciativa ó quan ho demanin los Comitès de provincies reunits ó las dos terceras parts dels socis adherits de la provincia que ho sollicitin.

Articles transitoris

PRIMER

Lo Comité Central que elegeixi la Assamb'ea General de Constitució de la «Unió Velocipédica Catalana», será interí fins la celebració del Congrés á que fa referencia l' article 12 d' aquets estatuts, lo qual elegirá 'l definitiu.

SEGON

Lo Comité Central interí, que será 'l verdader organitzador d' aquesta federació, confeccionará y publicará 'ls reglaments á que fa referencia l' article 15, los quals tindran una vegada publicats, carácter oficial de la reunió del primer Congrés en que discutirán y modificarán fins quedar aprobats en definitiva.

Publicarem ab retrás lo Programa de las carreras que han d' efectuarse en lo «Velódromo» del passeig de Sunyer y con lo fer tart nos agrada molt poch, avuy tenim á bé lo fer públich lo Jurat que las presidirá, ab lo que segurament guanyém per má á nostres estimats colegas.

Heus aquí 'ls noms dels senyors que forman lo Jurat:

President: president del «Club Velocipedista».
Vocals: D. Enrich Yzaguiere, D. Lloís Quer, don Miquel Vidells, D. Bonaventura Ciariana, D. Pau Fourés, D. Joan Ferré, D. Domingo Ramos, D. Pere Freixa, D. Miquel Todolí y D. Anton de Solo.

Jutjes de pista: D. Anton Ferré, Jutje de sortida, D. Joseph Pomerol, Jutje d' arribada, D. Eduart Na-

vás Segarra, Jutje de temps, D. Joan Jordana y D. Frederich Casalá, Handicapeurs.

Secretari: D. Anton Llauredó.

Comissaris: D. Salvador Bonet, D. Enrich Ferrater, D. Eugeni Rodón y D. Miquel Perpiñá.

En lo número próxim publicarem la nota d' «Observacions» que acompanya al programa estampat a la acreditada impremta del senyor Navás, no fentho avuy per no agafar molt espay en lo present número.

SECCIO OFICIAL

Registre civil

dels dias 10 y 11 de Juliol de 1897

Naiements

Amalia Calbó Zueza, de Francisco y de Francisca.

Matrimonis

Cap.

Defuncions

Joseph Vives Ginovar, 70 anys, Barceloneta, 21.—Pere Cuchí Alevisano, 3 mesos, Aguila, 17.—Mateo Lleija Pabos, 60 anys, Hospital civil.

SECCIO RELIGIOSA

Sant d' avuy.—Sant Aniceto.

CULTS RELIGIOSOS

Santuari de Ntra. Sra. de Misericordia

Continúa á dos cuarts de set de la tarde á espensas de varis devots, la novena á fi d' alcansarse de la Santíssima Verge lo benefici de la pluja que tant necessitem.

Tots los diumenges hi haurá missa de vehinat.

Administració del Santuari de Nostra Senyora de Misericordia

Se participa als devots de la Verge y al públich en general que s' han posat á la venda las novas estampas litogríficas iluminadas de Nostra Senyora de Misericordia y son camarí, en lo mateix Santuari y en las tendas de la Viuda Puig y Viuda Sanromá. Solas se venen al pren de 2 50 pessetas y ab cristall y march d'aurat á 10'50 y 12'50 segons los tamanys.

Sant de demá.—Sant Bonaventura.

Bibliografía

Colecció Selecta Catalana

S' ha publicat lo primer volum d' aquesta biblioteca de la terra, titulat «Quadros» y original del festiu y reputat escriptor N' Emili Vilanova.

L' exemplar consta de 116 planas y 's vent al preu de dos rals en la administració d' aquest periódich.

Patria y Región

La obra del notable escriptor regionalista gallego en Salvador Golpe, «Patria y Región», se troba de venda en aquesta Administració, al preu de 3 pessetas l' exemplar.

Ferrocarril económic de Reus á Salou

Servey de trens de viatgers que regirá desde 'l dia 1 de Juliol de 1897.

SORTIDAS DE REUS		SORTIDAS DE SALOU	
MATÍ		MATÍ	
Tren núm. 12	á las 4'10	Tren núm. 1	á las 4'56
» » 14	» 5'28	» » 11	» 6'10
» » 16	» 6'44	» » 13	» 7'32
» » 18	» 7'30	» » 17	» 8'17
» » 20	» 8'15	» » 19	» 10'02
» » 2	» 9'06	» » 21	» 10'46
» » 24	» 10'43		
TARDE		TARDE	
Tren núm. 4	á las 12'35	Tren núm. 25	á las 1'57
» » 28	» 1'55	» » 27	» 2'34
» » 30	» 2'32	» » 29	» 3'12
» » 32	» 3'10	» » 31	» 3'50
» » 34	» 3'48	» » 33	» 4'28
» » 36	» 4'27	» » 35	» 5'10
» » 38	» 5'08	» » 37	» 5'45
» » 40	» 5'43	» » 39	» 6'22
» » 42	» 6'20	» » 41	» 7'00
» » 6	» 6'57		
NIT		NIT	
Tren núm. 41	á las 7'38	Tren núm. 43	á las 7'40
		» » 45	» 8'17

Las horas se regiran per lo meridiá de Madrid.

Reus 20 de Juny de 1897.

Imp. de G. Ferrandé.—Plassa de la Constitució.

